

Профі

«ЖАНЧЫНА Ё ПАГОНАХ ЗАЎСЁДЫ ЗАСТАЕЦЦА ДАМАЙ!»

— За рулём ужо шосты год. На правы кіроўцы здала, каб быць мабільнай. Інакш з маім насычаным графікам нічога не паспець, — спрытна заскокваем у аўтамабіль да ўчастковага інспектара міліцыі Фрунзенскага РУУС сталіцы капітана міліцыі Ірыны ЗАГАРЭЛЬСКОЙ.

Яна служыць у органах унутраных спраў з 2001 года. Пра свой прафесійны шлях расказвае з задавальненнем:

— Дзесяць гадоў адпрацавала ў Следчым ізалятара № 1 Мінска. Прышла 19-гадовай дзяўчынай. Маленькая, худая. Дагэтуль жартую, што мяне выхавалі калегі, — усміхаецца. — На той час служылі там і мае бацькі. Дапамаглі асвоіцца. Увогуле, усё лёгка даецца, калі справа падабаецца.

Па першай адукацыі Ірына кантралёр АТК (эксперт, які ацэньвае якасць прадукцыі на прадпрыемстве). Але па спецыяльнасці не працавала:

— Разумела: не маё. Марыла пра афіцэрскае званне. Паступіла на завочную форму навучання ў каледж МУС у Магілёў. Кіраўніцтва дало накіраванне. Мне заўсёды шанцавала з начальнікамі: за 19 гадоў службы трапляліся выключна прафесіяналы.

«Участковы — ён усюды і заўсёды»

— Муж цікавіцца машынамі. Якога толькі транспарту ў нас не было! Зараз Дзіма кіроўца-экспедытар міжнародных перавозак. Прасцей кажучы, дальнабойшчык, — знаёміць з сям'ёй суразмоўніца. — Цяжка адной з трыма дзецьмі, калі ён у рэйсе. Але і яму са мной таксама нялёгка!

Старэйшаму сыну Ірыны і Дзмітрыя Аляксандру — 16 гадоў, двойнятам Дзянісу і Івану — па 8.

— Усё жыццё дома і на службе мяне акружаюць адны мужчыны. У мяне нават кот мужчынскага полу! Калі шчыра, мне з моцнай паловай чалавецтва прасцей знайсці агульную мову.

Люблю, калі ўсё выразна і зразумела, без лішніх слоў.

Участковым інспектарам міліцыі Ірына працуе з 2011 года:

— Шкада губляць калектыў, які склаўся. Вось і затрымалася тут надоўга. Цудоўныя калегі пераважаюць нават амбіцыі! Увогуле, служба — усюды служба. Нідзе не лёгка!

Пра сваю справу капітан міліцыі гатовая расказаць доўга. І робіць гэта з непадробным інтарэсам. У момант гутаркі мабільны тэлефон Ірыны не змаўкае:

— Участковы — ён паўсюль і заўсёды. Чалавек можа патэлефанаваць з нейкай праблемай і раніцай, і ноччу. Я адкажу, нават калі выхадная, але растлумачу, куды далей звяртацца па дапамогу. Калі прапускаю званок, абавязкова ператэлефануюваю. Людзі ж не проста хочуць даведацца, як у мяне справы!

Але бывае і такое, прызнаецца міліцыянер:

— Зараз на маім адміністрацыйным участку каля пяці тысяч чалавек. Мы ў асноўным працуем з пажылымі людзьмі і тымі, хто злоўжывае спіртнымі напоямі. Менавіта апошнія часта ладзяць разборкі з бойкамі. Сваіх «падапечных» ведаю добра. Дык вось некаторых з іх са святамі ў месэнджарах віншуюць. Пра Дзень міліцыі гадваюць абавязкова. Здаецца, дробязь, а прыемна. Маленькае пацвярджэнне таго, што ўсё раблю правільна.

«Бывае, прыйду дадому і плачу»

— Складана размяжоўваць асабістае і работу?

— Так, нават досвед не дапамагае. Асабліва калі справа датычыцца дзяцей, якія ад безад-

казнасці бацькоў знаходзяцца ў небяспецы, недаюць. Мне як маці бачыць гэта балюча. Бывае, прыйду дадому пасля цяжкай змены і нават плачу, — змаўкае. — Жанчына ў пагонах, за штурвалам самалёта альбо хірургічным сталом заўсёды застаецца дамай — эмацыянальнай!

Усяго ў Фрунзенскім РУУС тры жанчыны-ўчастковыя. Дзве дзеючыя, адна — у дэкрэтным адпачынку.

— Хатнія ведаюць: калі я адразу, як прыходжу са службы, накіроўваюся на кухню, у кватэры павінна настаць цішыня. Мне трэба пабыць сам-насам са сваімі думкамі мінімум хвілін дваццаць. У першую чаргу для таго, каб пераключыцца з работы на сям'ю, — тлумачыць суразмоўніца.

Ірына даражыць падтрымкай родных і з гонарам кажа, што з мужам заўсёды можа абмеркаваць любыя рабочыя моманты:

— Выгаваруся і лягчэй стане. Дзякуй, слухае, — смяецца. —

Дзіма мне і псіхолаг, і сябар. У нас заўсёды было коротка: «Трэба на работу — ніякіх пытанняў». Нават калі гэта святочныя і выхадныя дні. Лічу, сямейныя скандалы часта ўзнікаюць праз тое, што людзі не ўмеюць адно аднаму саступаць. Развучыліся размаўляць. На жаль, усё часцей можна пачуць «я» замест «мы».

Жанчына прызнаецца: часам дакарае сябе за тое, што з-за работы няшмат часу праводзіць з дзецьмі:

— Напэўна, старэйшы сын таму і вырас такі самастойны. Калі я на службе, муж у рэйсе — двойняты пад яго нагляд. Ён іх і пакорміць, і ўрокі з імі зробіць. А яны ў нас жывыя!

Аляксандр добра вучыцца. У ваенныя ці сілавыя структуры ісці не плануе: «Хопіць у сям'ю

аднаго міліцыянера». Хлопец — гуманітарый, хоча паступаць на настаўніка гісторыі.

— Ніводны Новы год я з сям'ёй не правяла — служба. Затое кожны раз выступаю ў ролі Дзеда Мароза. Прыязджаю з дзяжурства ў гадзіны чатыры раніцы і раскладваю пад ёлку падарункі, — дзеліцца. — Ніколі не прасіла ў калег замяніцца на святы. Сем'я ва ўсіх, чым я лепшая?! Адзінае, магу пра спараныя выхадныя спытаць.

«Дзеці малюць маму ў міліцэйскай форме»

— У нас ёсць гастронамічная традыцыя: раніцу суботы пачынаем з бліноў. Старэйшы ў пятніцу ўвечары закупае малака, яйкі, муку. Персанальная Масленіца кожны тыдзень, — кажа Ірына. — Пакуль смажацца бліны, стаўлю варыцца суп, бо ўжо і абед хутка! Так каля пліты выхадныя і праходзяць. Лічу, што крыху разбэсціла сваіх мужчын. Страву на другі дзень

пасля яе прыгатавання есці не хочучы. Хатнія любяць мяса і салаты. З выпечкі — чабурэкі, беляшы, — дадае. — Ведаецца, у першую чаргу ў сям'ю я мама, жонка, а ўжо потым супрацоўнік міліцыі. Таму ствараць утульнасць у доме мая задача.

На пытанне, як усё паспявае, Ірына разводзіць рукамі: «Натура ў мяне такая. Я і стыль ў адзенні спартыўны люблю, каб зручна было».

— Летам зламала правую нагу і два месяцы правяла на бальнічным. Муж жартаваў: «Была б левая — села б за руль і паехала на службу», — расказвае. — Не ведала, куды сябе падзець — сумна! З першага дэкрэтнага выйшла на работу, калі малому споўнілася паўтара года. Не пакідала пачуццё, што я дома сяджу, а за мяне там працуюць. Неяк сорамна.

Але і адпачываць, сцвярджае суразмоўніца, яна таксама ўмее:

— Раз на год ездзім на маю малую радзіму ў Калінінград. У мяне там бабуля, стрыечны брат, дзядзька. У вольны час люблю паглядзець савецкія мультфільмы. Сучасную анімацыю, акрамя некаторых работ, не разумею. Няма ў ёй душы. Чытаю фэнтэзі.

Ірына завочна заканчвае ВНУ. Вучыцца на юрыста. «Сядзець без справы не змагу. Ведаю, што дзеці ганарацца мной. Малодшыя сыны малюць маму на 8 Сакавіка не з кветкамі, а ў міліцэйскай форме».

**Кацярына АСМЫКОВІЧ.
Фота Ганны ЗАНКАВІЧ.**

Глядзець на свет праз аб'ектыў

Напярэдадні Дня міліцыі ў Міністэрстве ўнутраных спраў падвялі вынікі конкурсу на найлепшую фота- і відэароботу. Яны былі прысвечаны дзейнасці органаў унутраных спраў і ўнутраных войскаў нашай краіны.

За тры месяцы на адрас міністэрства прыйшло больш чым тры сотні работ. Адметна, што геаграфія ўдзелу ахапіла ўсе раёны Беларусі.

Фота прэс-службы МУС.

— Гэта адно з нестандартных мерапрыемстваў, якое праводзіцца сёлета. Галоўнае ў здымках — радасць і ўсмешка, якая пануе ў вачах дзяцей. Цікава, што аматары на роўных саборнічалі з прафесіяналамі і нярэдка перамагалі, — заявіў **намеснік міністра ўнутраных спраў генерал-маёр міліцыі Сяргей ХАМЕНКА**. — Таму выбраць пераможцаў было для нас складана. Нецікавых работ не было. Кожная з іх адметная як па выкананні, так і па ўкладзеным у яе змест сэнсе... А ў выніку выбралі самыя жыццядасныя здымкі.

Дасланыя работы датычыліся розных аспектаў. Большасць з іх закранала дзейнасць Дзяржаўтаінспекцыі. Напрыклад, у намінацыі «Дарожная бяспека» перамогу атрымала серыя сацыяльных відэаролікаў, створаная Сяргеем Марозавым. Вельмі актыўна ў конкурсе ўдзельнічалі дзеці. Іх бяспецы і марам былі адведзены намінацыі «Міліцыя — дзецям» і «Я б у міліцыю пайшоў».

Адкрывалі ж цырымонію ўзнагароджання лаўрэаты намінацыі «Гістарычная спадчына». Прыз і дыплом пераможцы атрымала Аляксандра Дудзецкая. Яна аўтар здымка «Ускладанне кветак загінуламу афрэйтару С. Захараву». Герой яго — вайсковец, які служыць у часці 3214. Ён аддае даніну памяці салдату, што загінуў у Ваўкавыскім раёне. Але не падчас Вялікай Айчыннай, а ўжо пасля вайны, калі па лясках хаваліся ўзброеныя банды.

Навука супраць злачыннасці

У сценах Акадэміі Міністэрства ўнутраных спраў прайшла XX міжнародная навуковая канферэнцыя. Яна была прысвечана праблемам барацьбы са злачыннасцю і падрыхтоўцы кадраў для праваахоўных органаў.

На дзевяці секцыях прагучалі даклады на многія тэмы. Сярод іх крымінальна-прававыя і крыміналагічныя аспекты барацьбы са злачыннасцю, актуальныя пытанні адміністрацыйнага права і працэсу і інш.

Сярод іншага, Акадэмія МУС падпісала пагадненне аб супрацоўніцтве ў сферы адукацыі і навуцы з Адукацыйным комплексам паліцыі Арменіі.

— На мерапрыемстве прысутнічалі прадстаўнікі МУС Беларусі, розных навучальных устаноў Расіі, краін Балтый, Арменіі, — зазначыў **намеснік міністра ўнутраных спраў генерал-маёр міліцыі Сяргей ХАМЕНКА**. — Быў закрануты цэлы спектр пытанняў, якія датычыліся супрацоўніцтва праваахоўных органаў розных краін. Але падбенства ў тым, што ўсе прысутныя ставяць мэту, каб на тэрыторыі дзяржавы захоўвалася бяспека, а людзі, якія шукаюць і затрымліваюць злачынцаў, былі максімальна падрыхтаваныя. У аснове адно — ахова грамадскага парадку, і гэтае пытанне не мае межаў. Адкрыта прагучала думка: «Мы зараз рыхтуем нашу будучыню» — людзей, якія будуць кіраваць праз 25—35 гадоў.

